

Sygn. akt I CSK 2666/22

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z wniosku V. G.

z udziałem gminy miasto Piastów, P. R., H. R., A. D., J. S., M. N., J. W., E. W., W. K., L. K., A. F., J. K., E. K., J. C., B. C., D. K., A. M., W. M., A. J., M. J., T. S., A. S., A. Z., B. Z., A. K., A. K.1, J. P., M. P., A. H., S. H., A. H., J. C., J. C., D. R., T. S., H. S., H. P., Z. P., J. W., H. P., M. B. I. W., M. K., B. K., T. M., E. M., J. S., I. S., B. K., J. K., S. C., J. C., R. B., P. M., B. P., T. M., K. Z., M. Z., H. M., W. G., G. G., T. J., R. J., M. M., K. R., I. R., M. K., D. C., S. P., R. P., E. R., S. R., P. S., I. S., B. R., R. S., A. S., M. T., D. T., M. P.,
M. P., M. P., K. Z., Z. Z., D. P., L. B., M. K., B. S. i W. M. o wykreślenie prawa użytkowania wieczystego,
na posiedzeniu niejawnym 27 stycznia 2023 r. w W. w Izbie Cywilnej,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie
z 21 maja 2021 r., sygn. akt V Ca 75/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od V. G. na rzecz gminy miasta P. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 21 maja 2021 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił apelację wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, którym oddalono wniosek o wykreślenie użytkownika wieczystego z księgi wieczystej nr [...].

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia wywiodła wnioskodawczyni, wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca sformułowała trzy zagadnienia prawne związane z wykładnią art. 10 ust. 5 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, odnoszące się do kwestii, czy zakresem tego przepisu objęte są również grunty wydzielone pod infrastrukturę przeznaczoną do obsługi nowych ulic, czy ulice wymienione w tym przepisie oznaczają wyłącznie takie, których budowa ma nastąpić po wydaniu decyzji podziałowej oraz, czy ulice te mogą być rozumiane również jako ulice i drogi o charakterze wewnętrznym, które nie są zaliczone do dróg publicznych.

Odpowiedź na skargę kasacyjną wniosła uczestniczka – gmina miasto Piastów, domagając się odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania oraz zasądzenia od skarżącej zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest wyłącznie problem o charakterze prawnym, a nie faktycznym lub wynikającym ze stwierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu. Jego rozstrzygnięcie powinno

mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w której zostało sformułowane oraz potencjalnych innych spraw. Skarżący winien jest w tym przypadku przedstawić pogłębioną argumentację prawną, bowiem zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny, powstały na tle konkretnego przepisu prawa. Nie może ono odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. postanowienia SN z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18; z 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17; z 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17).

Skarżąca nie wykazała występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w powyższym rozumieniu. O ile potencjalnie można byłoby zgodzić się, że sformułowane przez nią kwestie mogłyby *in abstracto* zostać uznane za istotne zagadnienia prawne, to nie wykazano, że mają one znaczenia dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy wieczystoksięgowej, gdyż nie zostały oparte na ustaleniach faktycznych przyjętych w tej sprawie.

Powyższe dotyczy w szczególności pierwszego ze sformułowanych zagadnień, w ramach którego skarżąca pyta, czy art. 10 ust. 5 ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości należy stosować także do gruntów wydzielonych pod budowę infrastruktury przeznaczonej do obsługi ulic i działek. Rzecz w tym, że orzekające w sprawie Sądy *meriti* ustaliły jedynie, że działki o numerach 707 i 708 zostały wydzielone pod infrastrukturę, nie ma natomiast ustalenia, czemu infrastruktura ta miała służyć, a w szczególności, że powiązana miała być ściśle z projektowanymi ulicami. Związana z tym niemożliwość uznania, że działki te przeszły na własność gminy (a ściślej – wygasło ich użytkowanie wieczyste) jest wystarczającą przeszkodą do uznania, iż złożony wniosek wieczystoksięgowy był bezzasadny, nawet jeżeli w odniesieniu do pozostałych działek można byłoby przyjąć inne założenia.

Należy przy tym wspomnieć, że wątpliwe jest, aby ustalenia faktyczne, które skarżąca czyni podstawą wszystkich sformułowanych zagadnień prawnych były możliwe do przyjęcia w postępowaniu wieczystoksięgowym. Zgodnie z art. 626⁸ § 2 k.p.c. sąd, wydając orzeczenie co do wniosku o wpis, kieruje się jedynie treścią wniosku, dołączonych do niego dokumentów oraz treścią księgi wieczystej.

W orzecznictwie zgodnie uznaje się, że sąd wieczystoksięgowy nie prowadzi postępowania dowodowego, z wyjątkiem dowodu z wymienionych dokumentów. Skarżąca podstawą sformułowanych zagadnień prawnych uczyniła natomiast takie fakty (przeznaczenie infrastruktury, daty wytyczenia i wybudowania ulic), co do których wątpliwe jest, czy dadzą się ustalić na powyższych podstawach.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3, art. 98 § 1 i 3, art. 99, 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i 13 § 2 k.p.c. Suma zwrotu kosztów określona została na podstawie § 5 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.